
Bertók László

AZ ELVESZEK, AZ ÖSSZEKÖT

Az illesztések, a közök,
a mihez mi, az oda ne,
a pontosan, a mód fölött,
a mindenütt a közepe.

A pillanat, a hogy bele,
az összes itt, a soha több,
a mégis a, a mit vele,
a foghatatlan mindörök.

A se helyet, a se időt,
a hiánya, a deleje,
a nem tudom, a működök,
a jaj de jó, a sohase.

A tépelődés ihlete,
az elveszek, az összeköt.

KERESGÉLED A VÉGEKET

Igazán mindegy, hogyha pon,
ha szabályosan eltemet,
kezdheti tüstént egyazon
a következő sortüzet.

Nem odáig a bizalom,
hogy mennyi még és mennyi meg,
síron túl is összeboron,
hogy egyik kutya, másik eb.

Ordítanak a részletek,
mert az egész újfent „potom”,
keresgéled a végeket:
tosan? i? halt? ál? ság? vagy on?

Oda-vissza szaladsz a nyom,
de a jó megint elveszett.

AHOGYAN MINDEN HIVATAL

Ahogyán mindkét oldala
ráesik a szemre a fal
s mert belülről is karika
kívülről is futni akar

Ahogyán minden hivatal
a pecsétje is makula
magáévá üti hamar
hogy sohase érjen oda

Ahogyán csak fantázia
az a való amit kavár
az egészet mozgatja ha
s nagyobb merthogy nagyobb a baj

Ahogyán éppen elinal
s nem lehet tudni hogy hova

Szakács Eszter

JELENETEK EGY HÉTVÉGÉBŐL

Felvonás

Szőnyegről felveszi a fehér cérnaszálat.
Nem tudja, mit, de mégis úgy beszélne.
A magnó bedöglött. Jobb híján dudorászat.
Amit gondol, jelzés egy szindarabban... (félre).

A teáskanna megnyugtatóan sípol.
Ülőfürdőt vesz. Csöpög a fregoliról.
Minden figura szövegét betéve tudja,
azét is, ki nem, azét is, ki mondja, mondja.

Végre kiszáll a kihűlt, habosra vert vízből.
Kedvenc törülközőjét tekeri magára.
Tippel az időre – hétszer talál a tizből.
(Engedjék le a függönyt valahára.)